

No us ha d'estranyar si dic que jo no en tinc cap de record, de Can Sellarès. Ni sentiment. Ni d'infància, ni d'adolescència, ni de joventut. En aquelles èpoques ni sabia de la seva existència. Des de les terres de ponent Gavà queda lluny i no vaig conèixer el poble fins quan vaig arribar a Barcelona, per estudiar a la universitat. Penso que hi havia anat algun cap de setmana a torrar-me al sol, tot i que no sabia ben bé si era Gavà la llarga i ampla platja, de sorra fina, davant d'aquelles pinedes que les constructores van destrossar. O també podia ser Castelldefels. No ho sé, perquè en aquell indret que jo visitava de tant en tant, i foraster com era, no hi havia cap indicació que m'ho deixés clar. Però, ves per on, a principis dels 90 m'hi vaig establir, com podia haver-ho fet a qualsevol lloc a prop de Barcelona. Casualitats de la vida. A partir d'aleshores vaig ser – i encara sóc – gavanenc d'adopció.

Per aquesta raó de desconeixement, Can Sellarès no ha sigut un lloc entranyable per a mi. Mai no hi vaig jugar, ni passejar, ni ballar, ni riure, ni plorar. En definitiva, no m'hi vaig fer gran, com dieu la majoria de vosaltres. Els records que en tinc són pocs: quan els meus fills, de petits, hi jugaven amb el seu equip de futbol; quan com a cantaire anava a assajar a la masia; i quan algun vespre hi sopava amb la família, mentre la canalla saltava i corria.

Però un dia, el meu fill gran em va parlar, dolgut, del projecte que l'ajuntament havia endegat per urbanitzar Can Sellarès. Estava enrabiad de que hi volguessin fer pisos i em va demanar que jo, que hi entenia per la meva professió –ara ja jubilat–, l'acompanyés a una reunió que havia convocat l'ajuntament de Viladecans per explicar-ne el projecte. I ho vaig fer. Allà vaig entrar en contacte per primera vegada amb la Plataforma Salvem Can Sellarès. Després va venir una segona reunió, aquest cop a l'ajuntament de Gavà, i també hi vaig ser. Allí, parlant-ho amb amics i companys, vaig constatar el sentiment dels veïns i veïnes de Gavà cap aquell indret. Em parlaven de que ells hi havien jugat, passejat, ballat, rigut, plorat, lligat. Jo no, però a l'escoltar les seves històries, i sobretot pensant que havia de fer costat als meus fills, vaig creure que m'hi havia d'implicar. I m'hi vaig ficar.

Jo, que mai m'he involucrat en cap plataforma ni moviment social, assemblea o associació veïnal –ans al contrari perquè omplia la nevera familiar gràcies al meu treball durant gairebé trenta anys en la cosa immobiliària– penso que ara que puc i que ja no tinc cap lligam amb el món empresarial de constructors i promotors, he de ser un més a lluitar, perquè un lloc tant emblemàtic com Can Sellarès no desaparegui sota un mar de formigó i asfalt. Vull, en definitiva, que els meus nets, Júlia i Martí, gavanencs de naixement –ells sí– puguin gaudir-ne sempre. I després, els seus fills, i els fills dels seus fills...

Com deia el poeta, tot està per fer i tot és possible.